

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1666/21
8.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Тање Шобат и Весне Матковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., к. бр., ЈМБГ ..., кога заступају Владимир Стојић, адвокат из Београда, ул. Устаничка бр.171/4 и Радован Шишовић, адвокат из Новог Београда, ул. Цона Кенедија бр.24/11, против тужених ББ из ..., ул. ... бр. ..., ЈМБГ: ..., кога заступа Ана Максић, адвокат из Аранђеловца, ул. Миладина Пећинара бр. 39 и ВВ из ..., ул. ... бр. ..., ради дуга, одлучујући о жалбама тужиоца и првотуженог изјављеним против пресуде Основног суда у Младеновцу П 51/20 од 2.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 8.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Младеновцу П 51/20 од 2.12.2020. године у ставу првом изреке и жалба туженог у овом делу **ОДБИЈА** као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Младеновцу П 51/20 од 2.12.2020. године у ставовима другом и трећем изреке и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 51/20 од 2.12.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан првотужени да тужиоцу на име неввраћеног зајма исплати износ од 7.850 евра са затезном каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати почев од 12.8.2019. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да суд обавезе друготуженог да тужиоцу солидарно са првотуженим на име неввраћеног зајма исплати изно од 7.850 евра за затезном каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати почев од 12.8.2019. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења као неоснован. Ставом трећим

изреке, обавезан је првотужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 145.315,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде, тужилац и првотужени су благовремено изјавили жалбе из свих законских разлога и то тужилац против става другог изреке, а тужени како то произлази из навода жалбе, против ставова првог и трећег изреке побијане пресуде. Тужилац је трошкове другостепеног поступка тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца основана, а жалба првотуженог неоснована.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни ону из тачке 12 истог става, на коју се тужени неосновано позива у својој жалби, јер је побијана пресуда у ставу првом са јасним и непротивречним разлозима о свим битним чињеницама и изрека пресуде у ставу првом није противречна сама себи, нити разлозима датим у образложењу пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац и првотужени су се упознали почетком 2019. године на рођендану тужичеве рођене сестре, која је супруга првотуженог. У току јануара-фебруара 2019. године тужилац је туженом позајмио у три наврата укупан износ од 9.850,00 евра, о чему нису сачинили писани уговор о зајму. Тужени се обавезао тужиоцу да ће позајмљени износ вратити када буде могао. Тужилац и првотужени су били у пријатељским односима. Једном приликом је туженом рекао да жели да купи стан, након чега му је првотужени понудио куповину стана у згради његовог ујака у ..., наводећи да познаје продавца и да ће у преговорима успети да спусти цену за куповину непокретности. Како до куповине стана није дошло, првотужени је предложио тужиоцу да заједнички изведу надоградњу на ујаковој згради, да ујак познаје све станаре који ће дати сагласност ради надзиђивања, а да ће првотужени издејствовати све потребне дозволе за извођење радова. Како је првотужени имао кредит у банци, на његову молбу, тужилац му је позајмио 5.000,00 евра ради исплате кредита у целости, а све како би добио нови кредит којим би учествовао са тужиоцем у заједничкој инвестицији. Након прве позајмице првотужени је обавестио тужиоца да му је одобрен нови кредит али да још увек није исплаћен, те је затражио нову позајмицу од 4.000,00 евра ради плаћања административне таксе, а тужилац му је позајмио и овај износ. Наредног дана првотужени је позвао тужиоца ради нове позајмице у износу од 850 евра, наводећи да је тај износ потребан да би частио људе из Београда. Након свих ових позајмица, првотужени је престао да комуницира са тужиоцем, престао је да спомиње заједнички посао око надзиђивања зграде. Тужилац је извршио проверу у општинској управи и сазнао да првотужени није ни поднео захтев за добијање дозволе, да није издата грађевинска дозвола, и да практично од надзиђивања и договореног посла између тужиоца и првотуженог нема ништа. Тужилац се тада обратио првотуженом и тражио да му врати позајмљени новац, а првотужени је рекао да ће му новац вратити, али је враћање одлагао, и никада му позајмљени износ није вратио. Првостепени суд је у целости прихватио исказ тужиоца. Сестра тужиоца, а супруга првотуженог, је вратила у

име првотуженог део дуга од 2.000,00 евра, и то је једини износ који је је првотужени вратио тужиоцу. Друготужени, отац првотуженог, је рекао тужиоцу да ће он вратити синовљев дуг чим прода кућу и плац, на шта је тужилац пристао, али друготужени то није учинио. Према страначком исказу првотуженог, он је тужиоца упознао на рођендану тужиоцеве сестре 10.1.2019. године и од тада су почели да се друже. Навео је да је тужилац тражио од њега да му помогне да нађе неки стан ради куповине и да га је он повезао са својом пријатељицом од које је тужилац и купио стан 3.7.2019. године. Током јануара-марта 2019. године тужилац је првотуженом понудио на зајам 2.300,00 евра уз договор да му паре врати када подигне кредит или прода стан у коме живи. За дату позајмицу нису сачинили писани уговор. Када је продао ауто, преко тужиоцеве рођење сестре му је вратио 2.000,00 евра, а истог месеца вратио му је још 2.500,00 евра и још једном износ од 3.000,00 евра. Идеја о надзиђивању је била тужиоцева и он за тај посао није био заинтересован. Због инцидента између тужиоца и првотуженог који се десио 15.7.2019. године интревенисала је полиција и против тужиоца је вођен поступак пред ОЈТ Кт бр. 1032/19, који је окончан одбачајем кривичне пријаве против овде тужиоца, јер је првотуженом, као оштећеном платио износ од 60.000,00 динара. Првостепени суд није поклатио веру исказу првотуженог у делу који се односи на релевантне чињенице у погледу враћања и висине позајмице. Тужилац је дана 12.8.2019. године против тужених поднео кривичну пријаву због кривичног дела преваре. С тим у вези, првотужени је у полицији изјавио да тужиоцу дугује износ од 8.000,00 евра наводећи да је то учинио да се смире страсти између њих двојице. Друготужени је у полицијској станици изјавио да од тужиоца није позајмљивао новац, али је рекао тужиоцу да жели да помогне свом сину и да ће продати кућу и плац ради враћања дуга, али да је од продаје одустао јер је добио прениску цену. У поступку пред ОЈТ Кт бр. 754/19 првотужени је признао да је од тужиоца позајмио износ од 9.500,00 евра. Решењем ОЈТ Кт. бр.754/19 одбачена је кривична пријава оштећеног, овде тужиоца, имајући у виду да првотужени не спори да је позајмио новац од тужиоца и да је обећао да ће позајмицу вратити, те како се не ради о кривичном делу које се гони по службеној дужности, то је оштећени је упућен да евентуално своје право оствари у грађанској парници. Првотужени током поступка није оспорио веродостојност преписке од 12.7.2019. године у којој је навео да тужиоцу дугује износ преко 7.000,00 евра.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценом изведених доказа, нашао да првотужени није доказао да је тужиоцу вратио позајмљени новац у целисти, већ само износ од 2.000,00 евра, док за преостали износ дуга није суду пружио доказе, иако је на њему био терет доказивања, па је имајући у виду одредбе чл. 557 и чл. 562 ст. 1 ЗОО, делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. На досуђени износ из става првог изреке досуђена је и камата сходно одредби чл. 277 и чл. 324 ЗОО почев од 12.8.2019. године, као дана падању у доцњу, односно од дана подношења кривичне пријаве 12.8.2019. године. У односу на друготуженог првостепени суд је нашао да тужбени захтев није основан имајући у виду да тужилац током овог поступка није доказао да се друготужени обавезао да ће вратити дуг свог сина, овде првотуженог, већ је по уверењу суда само изразио своју спремност, уколико се за то стекну услови, да помогне сину тако што би тужиоцу исплатио позајмицу, и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Апелациони суд сматра да је првостепени суд, супротно наводима жалбе првотуженог, правилно утврдио чињенично стање и правилном применом материјалног права донео одлуку као у ставу првом изреке, за коју је дао ваљане разлоге, које у свему као јасне, довољне и непротивречне прихвата и овај суд као другостепени.

Нису основани наводи жалбе туженог којима се указује да је првостепени суд закључак о основаности тужбеног захтева засновао искључиво на исказу тужиоца. Странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење права. Тужилац на коме је био терет доказивања у смислу чл. 231 ЗПП је доказао да је био у уговорном односу са првотуженим и све чињенице које се односе на време, околности и висину позајмице, односно све елементе које се односе на битне елементе уговора о зајму. Првостепени суд је саслушањем тужиоца, чијим исказу је поклонио веру, утврдио да првотужени није тужиоцу вратио позајмљени новац. О томе које ће чињенице да узме као доказане, суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине, и на основу резултата целокупног поступка, сходно одредби члана. 8 ЗПП, коју одредбу закона је првостепени суд правилно применио. Током првостепеног поступка првотужени није доказао да са тужиоцем није био у уговорном односу, нити да је дуговани износ вратио тужиоцу. Странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано (чл. 231 ст. 3 ЗПП). Одредбом чл. 7 ст. 2 ЗПП је прописано да ће суд размотрити само чињенице које су странке изнеле и да ће извести докази које су странке предложиле, а тужени у конкретном случају није предложио доказе којима би довео у сумњу свој дуг према тужиоцу.

Имајући у виду наведено одлучено као у ставу првом изреке применом чл. 390 ЗПП.

Основано се жалбом тужиоца указује да првостепени суд за одлуку у ставу другом изреке побијане пресуде није дао довољне разлоге због којих сматра да је није основан тужбени захтев у односу на друготуженог, па је побијана пресуда у том делу захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, а осим тога због погрешне примене материјалног права чињенично стање је у том делу остало непотпуно утврђено.

Одредбом члана 451 ЗОО прописано је да уговором између повериоца и трећег, којим се овај обавезује повериоцу да ће испунити његово потраживање од дужника, трећи ступа у обавезу поред дужника. У том контексту, првостепени суд није ценио исказ тужиоца у делу у ком је навео да је друготужени изјавио да ће вратити тужиоцу дуг првотуженог и да је тужилац на то пристао, као и исказ друготуженог који је дао у полицији, да је рекао тужиоцу да ће му вратири синовљев дуг.

Имајући у виду наведено, првостепена пресуда је укинута у делу којим је одбијен тужбени захтев у односу на друготуженог и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду наведено, отклониће учињену битну повреду одредаба парничног поступка, на коју му је овим решењем

указано, те ће по спроведеном поступку поново ценити исказ тужиоца у односу на приступање дугу од стране друготуженог, и у складу са осталим изведеним доказима утврдити да ли се друготужени обавезао тужиоцу да ће поред првотуженог као дужника испунити обавезу коју првотужени има према тужиоцу и вратити дуг првотуженог (чл.451 ЗОО), или је евентуално преузео дуг (чл.446-448 ЗОО) и обавезао се да уместо првотуженог врати позајмицу тужиоцу. Кад потпуно утврди чињенично стање, првостепени суд ће правилном применом материјалног донети нову, на закону засновану одлуку.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења применом члана 391 став 1 ЗПП и члана 392 став 2 ЗПП, а укинута је одлука о трошковима поступка јер зависи од коначног исхода спора.

Председник већа-судија
Владислава Милићевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић